

kiske Kvinder begyndte saa ogsaa at lære Noget, at lære Sprog, Fortepianospil, at tegne og male o. s. v. Saa læste de Romaner, og en hel ny Verden gik op for dem, en Frihed, der syntes lig et Paradis, med Sel-skaber, Fornøjelser, Lov til at tale med andre Mænd end Doktorer og Fætttere, en Tilstand, hvor Kvinder endog modtog Hyldest af Mænd i Stedet for at hylde dem, Billedet af lykkelige Hjem.

Nu har Ulykken imidlertid været den, at de tyrkiske Kvinder, idet de stillede ny Krav, paavirkedes af deres Omgivelser, det Udskud af Armeniere og Græker, de kom i Forbindelse med, smittedes af den Selviskhed, der er Reglen i Haremerne, hvor den er nødvendig for at leve, og fik Del i den Kundskab til Alt, der gør, at enhver ung Pige paa femten Aar véd fuldt saa Meget som den europæiske Kvinde paa fyrre. Hun var i ethvert Tilfælde uden for den tyrkiske Religion; hun har jo ingen Plads i det tyrkiske Paradis.

Følgen har været, at de tyrkiske Kvinder altfor ofte i deres Eman-cipation er gaaede over alle Grænser og nu hverken bryde sig om tyrkisk eller kristen Moral. Visse Skridt tilbage vil være absolut nødvendige. Nye Regler for anstændig Opførsel og virkelig Sædelighedsfølelse maa læres.

Hovedsagen er her, mener Forfatterinden, at Flerkoneriet afskaffes I Almindelighed er der allerede kun én legitim Hustru, enten en Cirkassierinde eller en tyrkisk Kvinde. Men der er de mange Slavinder. Den tyrkiske Kvinde bringer i Almindelighed ti tolv Stykker med sig, naar hun bliver gift. Dersom Hustruen selv er en cirkassisk Slave, køber Manden Slavinder til hende. Mellem disse Kvinder og Manden opstaar der nu næsten altid Forhold. Slavinderne véd, at det er Vejen for dem til Stilling og Lykke. Hustruen kan sælge en saadan Slavinde; men saa kommer der en anden i Stedet. Enhver kan sige sig selv, hvad Følgerne blive af slige Tilstande, især, mens Slavindernes Børn vokse op.

Det, der er at gjøre, siger Adalet, er at afskaffe Slaveriet, saaledes som den engelske Regjering har begyndt at gøre i Cairo. Nu har man kun Armeniere og Græker, som vil tjene i Konstantinopel, men der er mange tusinde Tyrker, som er saa fattige, at de er nær ved at dø af Sult. For deres Døtre burde der oprettes Skoler. Det vilde efter Forfatterindens Mening være et af de første Skridt, der burde gøres for at forberede Slaveriets Ophævelse og dermed ogsaa den store Reform i den tyrkiske Kvindes Stilling.

Paa et Møde af Foreningen for Kvindens Rettigheder i London udtalte for en Tid siden en ung Muhamedaner fra Indien gjentagne Gange, at hos hans Troesfæller havde Kvinderne allerede de væsentligste Rettigheder, der nu begjæres af de Kristne. Han havde vistnok en hel Del Ret, naar han talte om Kvindens Adgang til Skilsmisse, der allerede findes hos Muhamedanerne, fordi den der er endnu mere nødvendig end i de kristne Lande. For øvrigt blev, hvad han sagde, med Rette snarest optaget som en Slags Spøg.